

presunljivim pozdravom. Tedaj so vsi, ki so bili na krovu, jeli mahati z robci, klobuki, nastavljali binokle, in od tam so jim odgovarjali rayno tako.

In Zina je tudi radostno mahala ter se klanjala nekemu, kakor bi sedeli tam sami njeni dobri prijatelji in znanci.

— Veš! — je govorila svojemu možu, — tu so vsi kakor sorodniki mej seboj! To je tako lepo!

Nastopil je mrak. Nebo je prehajalo iz jasno modrega, žarkega, kakor bi se ohlajalo, polagoma v bledozeleno golobjo nijanso, in redke večerne zvezde so slabo migljale in se srebrile na njem.

Aljoša in Zina sta sedela, molče, stiskaje se drug k drugemu, mene se samo s kratkimi, pretrganimi opazkami, ker sta se bila že navadila razumevati drug drugega po polbesedah.

Aljoša je vedno posebno ljubil svojo mило Volgo o mraku, kadar je ona, kakor utrujena po dolgem delavnem dnevu, jela počasi, po malem miriti se, in je od vode in bregov dihala nekaka sanjava, nežna otožnost in hladna tihota... Vsi glasovi na njej so zamirali, samo časi se je čula z mimo plavajočih plovov ne glasna, otožna pesem...

Ubranost prirode se je nehote lotevala tudi ljudi; celo roznato, neskrbno Zinino ličice je lahko bledele in ona je, tiho stiskaje roko svojega moža, molče gledala v vedno bolj se zagrinjajočo daljavo bregov. Kar so se začuli od nekod, čisto blizu, izza nabrežnih grmov, slavčevi glasovi... Razlegli in utihnili čez trenotje že tam nekje daleko za gorjo, katere se je ognil parnik.... In zopet iznova, kakor bi pel drugi, zazveneli so v naslednji gori in zdaj se trgali in zamirali v zraku, zdaj zopet prihajali...

— Slišiš? — vprašal je Aljoša tiho, blede od razburjenosti, katero so budili v njem ti mili, znani mu glasovi, katerih že davno ni slišal, in Zina, kakor bi se bala, da zmoti s svojim glasom prelivo žvrgolenja, je molče prikimala.

A mrak je vedno bolj prihajal in v zgostivšem se vzduhu že ni bilo več možno razločevati gozdnega zelenja od svetlega nabrežnega peska; celó rudeče rubaške plovnikov, tako jarke po dnevu na solnci, zlivale so se v splošno sivo barvo. Nebo je povsem otemnelo in milijoni zvezd so svetili in se prelivali na njem v zlatem blesku. Odsevale so v mirni, kakor speči gladini reke in zdelo se je, da tonejo tam nekje v tajni globini....

Na ladijah so se užgali ognji in njihov sled se je videl po vodi v dolgih, rudečih, trepetajočih progah; na bregu so se tudi zasvetili ognji v vaseh in na posestvih, a kresovi, katere so ribiči kurili tam nekje, so vzplamtevali od toploga pihanja, lahko se gibajočega zraka, v rudečkastem svitu in na hip razsvetljevali obrise pri ognji sedečih ljudi. (Pride še).

Selska.

Rožmarin že zeleni.

Klinček se mi je razcevel,

Njega pa po šopek ni,

Dasi bo v vojake šel.

Zalivala slednji dan

Sem vas, rožice lepe,

Vendar, vendar bo zaman,

Če umrje mi srce.

Vida

Ada Negri.

Spisala Marica.

Velecenjena naša sotrudnica gospa Danica mi je pisala, kako je nek list očital „Slovenki“, da je sprejela v svoje predale obžalovanje, da nimamo še nobene Ade Negri. Dostavlja še gospa Danica, da se ne spominja da bi bila kaj takega prinesla Slovenka...

In kaj je, ali kaj bi bilo, ko bi to tudi res bilo v Slovenki? Kdo je ta Ada Negri, ki je nekaterim Slovencev že strašilo? Imenujejo jo kakor neko strašilo oni, ki niso videli njenih del morda še od zunaj ne, samo zato, ker so slišali, da so jo imenovali drugi. Naše slovensko inteligentno ženstvo naj se nikar ne boji, da pojde v dno pekla, ako jo imenuje, tudi ne, ako jo čita in upam tudi ne, ako jo tako uvažuje kakor jo uvažujem jaz...

Ada Negri je še mlada, vendar je vzbudila že se svojim prvim delom „Fatalità“ zanimanje in neobično pozornost našo.

Še lepše je njeno drugo delo „Tempeste“, katerega se je natisnilo v malo dneh 5 izdaj. „Fatalità“, njena prva zbirka pesmi, doživela je že sedmo izdajo in je prevedena na angleško, francosko, a na nemško jo je med drugimi prevajalci prevel sam — Pavel Heyse. Ni je revue na starem in novem svetu, ki bi ne bila govorila o tej pesnikinji.

Genijalna pesnikinja se je rodila v Lodi, kjer je zvršila tudi tečaj učiteljske preparandije. Službovala je najprej v Motta Visconti, a po fenomenalnih uspehih svojega prvega dela „Fatalità“ prešla je v Milan na normalno „Gaetana Agnesi“.

Oblečena je vedno priprosto se zlatim križcem na vratu, a iz vse njene osebe veje ponižnost in dobrot.

Lani se je poročila, a nadejam se tudi jaz z Italijani vred, da se ni s tem poslovila od literarnega dela, katerega se je lotila s tolikim vspehom in od katerega je užila toliko zaslužene slave.

Zakaj naj bi bili Slovenci hudi na njo? Radi njenih človekoljubnih pesmi? Oglejmo si nekatere iz dela „Tempeste“!

Prva pesem se glasi: „Tebi, mati!“ kjer pravi, da se bojuje samo za njo in da samo za njo in po njej postaja „divji hrast, katerega ne upogne veter“.